

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

V vzdušju velikega veselja, ki je značilnost velikonočnega časa, se je odvila kanonizacija Janeza XXIII. in Janeza Pavla II. Ta dogodek izrednega pomena za življenje brezštevlnih kristjanov nam govori o zvestobi in nas spodbuja, naj se s spomini in molitvijo vedno znova vračamo h koreninam naše krščanske poklicanosti.

Papež nas je na velikonočno vigilijo v svoji razlagi evangelija spomnil, da je Gospod v Galileji poklical svoje prve učence; zato je povabilo vstalega Kristusa, naj se vrnejo v Galilejo, kjer ga bodo lahko videli in bodo lahko z njim, povabilo k **vrnitvi tja, na kraj prvega klika**. Sveti oče nadaljuje: **Tudi za vsakogar od nas obstaja "Galileja", začetek poti z Jezusom. "Pot v Galilejo" ima lep pomen; pomeni znova odkriti svoj krst kot živi izvir, dobiti novo moč iz izvora naše vere in naše krščanske izkušnje. Vrniti se v Galilejo pomeni predvsem vrniti se tja, na to žarečo točko, kjer se me je božja milost dotaknila na začetku poti. S to iskro lahko prižgem ogenj za današnji dan, za vsak dan, ter prinašam toplino in luč svojim sestram in bratom**[1].

Te besede se popolnoma prilegajo začetku meseca maja, ko naše apostolsko prizadevanje s posredovanjem presvete Device Marije dobi novo spodbudo. Sveti Jožefmarija nas je opogumljal, naj ga izkoristimo, predvsem od leta 1935 naprej, ko je začel z navado majskih romanj. Mnogi poznate in ste morda celo osebno doživeli običaj precejšnjega števila kristjanov, ki v tem mesecu Mariji prinašajo rože: *majhne rože naših namenov, skromne in skrite vijolice, ki jih nabiramo čez dan*[2].

To je nauk, katerega nas je naš Oče nenehno učil. Že od nekdanj nam je zagotavljal, da *se naše življenje — čeprav smo trdi in močni odrasli ljudje — lahko primerja z življenjem majhnega otroka, ki ga, kot ste gotovo že velikokrat videli, peljejo na sprehod po travniku, kjer utrga eno rožico, pa še eno, in še eno. Te so majhne in skromne rože, neopazne v primerjavi z velikimi, toda on, ker je otrok, jih vidi in jih nabira, dokler ne naredi majhnega šopka, da bi ga podaril svoji mami, ki ga spremlja z ljubezni polnim pogledom.*[3]

Sveti Jožefmarija, ki se nikoli in v ničemer ni hotel postavljati za zgled, priznava eno samo izjemo: *Če obstaja kaj takega, v čemer bi rad, da me posnemate, je to moja ljubezen do Marije*[4]. Z otroško pobožnostjo in zaupanjem se je vsak dan obračal na našo Gospo z molitvami, ki se jih je naučil, ko je bil še majhen: *goreče in preproste besede, naravnane k Bogu in njegovi Materi, ki je tudi naša Mati. Še vedno vsak dan — ne le občasno — zjutraj in zvečer obnavljam to izročitev samega sebe, katere so me naučili moji starši: O Gospa moja, o Mati moja, tebi se vsega darujem, in da se ti vdanega skažem, ti danes posvetim svoje oči, svoja ušesa, svoja usta, svoje srce ... Ali ni to na nek način začetek kontemplacije, očiten izraz zaupne izročitve?*[5]

Tudi don Álvaro se je od svojih staršev naučil z otroško ljubeznijo govoriti s sveto Marijo, kakor se naučijo otroci v mnogih krščanskih domovih. Vsak dan je pobožno izgovarjal molitev, katere se je naučil od svoje matere: *Sladka Mati, ob meni bodi, / naj tvoj pogled spremlja me povsodi. / Po vseh pótih z mano hodi, / ne zapusti me nikoli. / Ker nas vedno ti varuješ, / kakor naša prava máti, / Bogá prôsi, naj nam dá / blagoslov Očeta, Sina in Svetega Duhá*. Ta molitev, tako domača mehiškemu ljudstvu, kljub svoji navidezni preprostosti v sebi nosi globoko vsebino: Naša Gospa, ki je naša posrednica pred presveto Trojico, je varna pot, ki nas vedno vodi do Boga.

Kako veliko delo uresničujejo krščanske matere in očetje, dedki in babice, ko svoje otroke ali vnuke učijo jutranjih in večernih molitev! Teh molitev ne pozabimo niti čez mnogo let. Še več, ko je v teku življenja včasih videti, da izrazi krščanskega čuta ugašajo, pobožnost do Marije neredko ostaja na dnu duše, kot žerjavica pod pepelom, ki je pripravljena znova vzplamteti v duhovnih potrebah in v trenutkih žalosti ali malodušja.

Don Álvaro je svojo marijansko pobožnost negoval z veliko teološko globino in trdnostjo, za kar so zaslužni nauki svetega Jožefmarija. Ko se je spominjal svojega odgovora na božji klic v Opus Dei, ki ga je prejel med nekajurno duhovno obnovo, je pravil: »Na tej duhovni obnovi je Oče vodil premišljevanje o ljubezni do Boga in ljubezni do Marije, ki me je popolnoma *strlo*.«[6] Takoj je zaprosil za sprejem v Delo. To je bila nedvomno nadvse posebna Gospodova milost, podeljena s posredovanjem Device Marije, na katero je don Álvaro odgovoril s takojšnjo in dokončno odločitvijo.

Vse milosti prihajajo k nam po materinskem posredovanju svete Marije, *vsemogočne Priprošnjice*. Zato moramo v prihodnjih tednih, seveda tudi v drugih mesecih v letu, najgloblje v sebi povečevati dialog z našo Materjo. Tako bosta rasla naša povezanost z Jezusom ter apostolski duh. Izkoristimo ta mesec, da bomo bolj skrbeli za molitev in kontemplacijo skrivnosti rožnega venca, tako na romanjih kot tudi druge dni v maju. Tako se bo — kakor je dejal don Álvaro — »globlje v nas ukoreninila navada, da po Mariji nenehno *gremo in se vračamo* k Jezusu.«[7]

Sveti Jožefmarija v eni od misli v knjigi *Pot* priporoča tako ravnanje. Don Álvaro ga je v prvih dneh svojega življenja v Opus Dei vprašal po pomenu tega stavka: “iti in se vrniti” k Jezusu po Mariji. Odgovor našega ustanovitelja je pripomogel k temu, da je še bolj utrdil svojo marijansko pobožnost. Pogosto se je spominjal tega dogodka in razlage našega Očeta: da nam Marija utira najkrajšo in najvarnejšo pot, po kateri se lahko vedno zatečemo k božjemu usmiljenju, predvsem če smo se — na žalost — oddaljili od Njega, ne le s težkimi žalitvami, temveč tudi z majhnimi ali ne tako majhnimi neobzirnimi, ki jih kristjan lahko zagreši v teku dneva.

Ta razmišljanja dobijo poseben pomen v naslednjih tednih. Ko se je spominjal devetdnevnice svetega Jožefmarija k Devici Mariji iz Guadalupe, je don Álvaro dodal: »Kakšne rože bomo prinašali naši materi v tem mesecu maju? Posredujem vam nasvet našega ustanovitelja; to, česar nas je vedno učil, ko nam je priporočal, naj Mariji izročamo *drobne vrtnice, navadne rože iz vsakdanjega življenja, vendar polne dehtečega vonja požrtvovalnosti in ljubezni*. Zato bomo skušali v svoja opravila v vsakem trenutku vložiti več truda in več ljubezni, zvesti božji zavezanosti, ki nas veže z Bogom in Delom: v sveti skrbi za naše sestre in brate ter za vse duše; v izpolnjevanju svojih obveznosti, vsakdo glede na svoj stan in položaj; v opravljanju zahtevnega in urejenega poklicnega dela«[8].

Kot toliki krščanski moški in ženske je tudi don Álvaro v teku svojega življenja prekalil svoje drobne pozornosti do naše Gospe, katerih se je naučil od našega Očeta: nositi v denarnici ali v žepu Marijino podobico; pozdraviti našo Gospo ob vstopu v prostor ali ko je šel ven iz njega ter ko je šel mimo krajev, kjer je odkril njene podobe; s postanki in pobožno zmoliti tri zdravamarije pred nočnim počitkom ... Ob “zlati” obletnici ustanovitve Opus Dei je leto 1978 razglasil za *Marijino leto* v Delu; ta čas se je podaljšal še na leti 1979 in 1980 kot priprava in zahvala za prvih petdeset let apostolskega dela med ženskami. »Ničesar nenavadnega ali vpadljivega ne bomo počeli,« je pojasnil takrat: »preprosto bomo kot dobri otroci Marijo še bolj vključili v vse in za vse.«[9]

Med tistim marijanskim časom je med mnogimi obiski Marijinih podob, v Rimu in zunaj Rima, molil rožni venec in prosil našo Mater za Cerkev in za papeža, za Delo, za vse duše. To zatekanje k naši Gospe je bilo učna ura iz vere in zaupanja v Marijino posredovanje. Lahko zagotovim, ker sem se o tem prepričal na lastne oči, da nas je ravnanje tega dobrega in zvestega služabnika, zaljubljenega v Jezusa Kristusa in njegovo Mater, močno spodbujalo, naj se z velikim zaupanjem obračamo na Marijo.

Ljubezen je iznajdljiva, išče načine, da bi lahko ljubljeno osebo čutili blizu sebe. Tako je don Álvaro ravnal v svoji marijanski pobožnosti, skladno s tolikimi predlogi ustanovitelja Opus Dei. *Med delom uporabljajte človeške spretnosti, pripomočke, ki vam služijo kot opomniki božje navzočnosti*, je učil sveti Jožefmarija. *Jaz delam tako in prinaša dobre rezultate*[10]. Svetoval nam je, naj v žep položimo majhen križ ter ga čez dan večkrat poljubimo; naj na delovno mizo postavimo podobo Gospoda ali Device Marije. *Sem ali tja jo pogledam*, je dejal, *spomnim se na Gospoda in mu izročim*

vse. Tako je, kot bi imel sliko svojega očeta ali matere postavljeno nekje, kjer jo lahko poiščem s pogledom. Še veliko več, kajti On je moj Oče, moj Bog, moj prijatelj in moja največja Ljubezen[11].

Don Álvaro je do konca svojega zemeljskega potovanja uporabljal te *človeške spretnosti*: opomnike, s pomočjo katerih se je izpopolnil v svojih izrazih ljubezni do Marije. V Njej posvečenih letih, ki sem jih omenil že prej, je vsak dan postavil kakšno drugo podobico Božje Matere na mesto, kjer je delal, da bi ji naklonil več ljubečih pogledov in molitvenih vzklikov.

V tistih marijanskih letih so mnogi verniki Dela v svoje življenje vključili, kar je predlagal naš Oče in kar je don Álvaro živel s trdno pobožnostjo: *marijansko geslo* — nekaj kratkih besed v obliki molitvenega vzklika, s katerimi s pomočjo Device Marije čez dan ohranjamo božjo pričujočnost.

V teh tednih najdemo veliko razlogov, da spoštujemo in rastemo na tem tako krščanskem področju. 13. maj, praznik Fatimske Matere božje, nam priključuje v spomin njeno materinsko skrb. Od 16. do 24. maja se spominjamo devetdnevnice svetega Jožefmarija v *Villi de Gaudalupe* v Mehiki, kjer je molil za Cerkev, za papeža in za Opus Dei. 24. maja obhajamo liturgični praznik Marije *pomočnice kristijanov*. Mesec se zaključuje s praznikom obiskanja Device Marije, ko je šla k svoji sestrični sveti Elizabeti. Razen tega se v različnih deželah praznuje še druge Marijine praznike.

Še enkrat vam predlagam, da znova preberete homilije in druge spise, v katerih naš Oče govori o Mariji: spodbudili nas bodo, da bomo pomladili svojo marijansko pobožnost in zrasli v svojem odnosu do Marije ter mnogim ljudem pokazali to varno stezo, ki nas vodi v globok oseben odnos z Jezusom, po Njem pa k Bogu Očetu in Svetemu Duhu. ***Mnogo spreobrnitev in odločitev za izročitev v služenje Bogu izhaja iz predhodnega srečanja z Marijo. Naša Gospa je podpirala želje po iskanju, z materinskim čutom pospeševala nemir v duši, dosegla, da si želimo sprememb in novega življenja.***[12]

»Naj vas torej navdajata zaupanje in gotovost v Marijino materinsko posredovanje, in bodite drzni pri vabljenju mnogih ljudi k počastitvi naše Gospe na teh romanjih. Tako boste zanje storili veliko dobrega, kajti ko bodo premišljevali skrivnosti rožnega venca, ko jih bodo molili brez naglice, jih okušali, se bodo iz te čudovite ustne molitve, ki nam jo je posredovala Cerkev, skupaj z veselo izročitvijo kakšnega majhnega dejanja mrtvičenja naučili lekcije najpopolnejše razpoložljivosti v služenju Bogu in dušam, ki nam jo daje Gospodova Služabnica, najpopolnejše ustvarjeno bitje, kar jih je izšlo iz božjih rok.«[13]

Preden končam, želim obnoviti svojo prošnjo, da molite za moje namene. V naslednjih dneh upam na vašo družbo pri molitvi za trideset novih duhovnikov Prelature, ki jih bom posvetil 10. maja v Rimu. Še naprej s spodbudo in varstvom naše Matere molite za papeža in njegove sodelavce v vodstvu Cerkve, za škofe, duhovnike in redovnike, za vse krščansko ljudstvo. Naj luč vstalega Kristusa prepoji razum in srca vseh. Zaupajmo to molitev presveti Devici Mariji in ona nas bo vodila, da se bomo dobro pripravili na slovesnost binkošti. Kaj smo si zadali, da bi izboljšali svoje marijanske pobožnosti? Kakšne posebne darove ji bomo izročali vsak dan?

Ne bom se zadržal še pri tolikih drugih pomembnih dnevih v tem mesecu, ki nam razkrivajo veličastno vlogo svete Marije v našem življenju in v zgodovini Dela.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. maj 2014

- [1] Papež Frančišek, pridiga na velikonočno vigilijo, 19. 4. 2014.
- [2] Sveti Jožefmarija, zapiski z meditacije, 19. 3. 1958.
- [3] Sveti Jožefmarija, *Pismo 24. 3. 1930*.
- [4] Sveti Jožefmarija, besede ob začetku marijanskega leta v vesoljni Cerkvi, januar 1954.
- [5] Sveti Jožefmarija, *Božji prijatelji (Amigos de Dios)*, št. 296.
- [6] Don Álvaro, zapiski z družinskega srečanja, 3. 10. 1975.
- [7] Don Álvaro, Pismo, 2. 5. 1985.
- [8] Don Álvaro, Pismo, 1. 5. 1984. Citat sv. Jožefmarija povzema njegovo osebno molitev v *Villi de Guadalupe* 20. maja 1970.
- [9] Don Álvaro, Pismo, 9. 1. 1978, št. 20.
- [10] Sveti Jožefmarija, zapiski z družinskega srečanja, 30. 3. 1974.
- [11] *Prav tam*.
- [12] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 149.
- [13] Don Álvaro, Pismo, 1. 5. 1984.